



## Rapphönan bangar inte för stenhård skådning

Onsdagen den 6 januari 2010 samlades 7 stenhårda skådare. Kan man vara annat när man väljer att samlas en helgdag klockan 8.30 på ett snöklätt berg och temperaturen är - 18 grader? Därtill en förvisso svag nordvästlig vind men tillräcklig för att sänka temperaturen ytterligare 4 grader. Och idén är att se eller höra så många arter som möjligt de närmaste 3 timmarna – inom betongen!

Den inledande bergsbestigningen gav varje ny klättrare en välkomsthälsning i form av en överraskad rödvingetrast som flög upp ur en bergsskrev. Rödingen är vanligtvis en ovanlig art i staden men denna vinter har de nästan ersatt "snöskatorna". Överallt dök de upp på vår vandring!

På berget startade snabbt spaningen över Riddarfjärden efter en vittrut som hade rapporterats dagen innan. Ljushållandena var inte de bästa men det kändes ändå som att vi med gott samvete kunde konstatera att borgmästaren nog inte passerat inom handjagaravstånd. Tubkikarna hade lämnats hemma med tanke på kylan och att den planerade rutten i betongmarkerna till större delen inte kräver tub. Även om humöret var på topp så var vi nog lite besvikna när vi bestämde oss för att lämna berget utan att ha fått syn på vittruten – det hade ju varit kul att få se den! Nästa stopp blev den mer vindskyddade Tantolunden, parken som stora delar av året hör till stadens mer fågelrika lokaler.



Målarter är alltid bra att visualisera. – Vill se nötväcka! – Titta, där är den! – Skulle vara kul att se en trädkrypare. – Jäpp, checked! Och en till! – Grönsiskor? – I alarna där! Men ibland fungerade det inte: - Domherre, bofink, större hack, gråsiska bland de gröna? Hallå!? Men där kom en gärdsmyg, som på beställning. Den dök ljudligt upp vid Söders fågelbar – betongfåglarnas nya restaurang med varierad a la carte och pålitliga kypare samt en mångfald av tvåbenta besökare. Belägen nedom SÖS och strax norr om Årstaviken, för övrigt nära en övergiven tågtunnel där det, enligt lokalbladet, kan bli plats för underjordisk skidåkning någon gång i framtiden.

Efter nästan tre timmars utomhusaktivitet och tjugotalet arter var det dags att tina upp våra glada själar och i olika delar lite kalla kroppsdelar. Vi uppsökte Café Bananza, vid korsningen Ringvägen och Tantogatan, som hade goda stilen att hålla öppet denna kalla helgdag. Allt smakade gott – kaffet, smörgåsarna, bakade potatisen, bullarna och den semla som beställdes. Inom parentes sagt: Det brukar vara kö dit i högsemmeltid och semlorna är slut vid stängningstid.

Stärkta av besöket på denna smaklökarnas och kalla kroppsdelars oas listade vi ut att buss 43 skulle föra oss direkt till havet, dvs Strömmens utlopp där Stockholm stads matflotte ligger. En tur utanför planerad rutt och tidsram! En bonustur! Kanske skulle vi få en duvhök, skedand, havsörn där!?! Nu var vi fem kvar. Havsröken steg över Saltsjön och Af Chapman invid Skeppsholmen kunde knappt skönjas från Skeppsbron. Storskarvar vilandes på brygga och knölsvanar som majestätiskt gled fram i dimman. Vad gjorde det att vi inte fått se allt som vi ville se.

Turen avslutades med en än ovanligare betongbesökare än den vi hade i starten. Strömstare sökte föda dikt an Skeppsholmen hårda kajer. Varför var den just här? Det blev den fjärde skådartimmens 31:a art, som snabbt följdes av en brunandshane och en kniphona.

Det kan väl bli en tradition det här! ropade två stenhårda skådare, när de gick vid exkursionens slut.

